

Roma povytáhl jedno tmavé obočí. Když tentokrát vytahoval sako z Alisina sevření, pustila ho, protože dál na bratra dotírat se jí zdálo zbytečné.

„Nestvůra je mrtvá, Aliso,“ odpověděl. „Uvidíme se později, dobře?“

Roma nonšalantně odkráčel pryč. Se svým na míru šitým oblekem a chladným pohledem by dokázal ošálit kohokoli. Ale Alisa viděla, jak se mu třesou prsty, jak mu na čelisti cuká sval, protože příliš prudce zaťal zuby, aby si zachoval vyrovnaný výraz.

Ještě pořád byl její bratr. Nezmizel zcela.

KAPITOLA TŘETÍ

Jeden kabaret na území Bílých květů je dnes v noci obzvláště hlučný. V Podsolnukhu bývá obvykle rušno tak jako tak, stoly jsou obsazené a zdivočelé kousky, které na pódiu předvádějí varietní tanečnice, překypují lidmi a lahvemi alkoholu a všemi jejich kombinacemi. Jediné místo, jež se dokáže vyrovnat zdejšímu hluku a zápalu, je sousední zápasnický klub, ten ukrytý pod jinak nenápadným barem, který by ve městě nikdo neznal, nebýt neustálého proudu návštěvníků.

Když se dveře Podsolnukhu přesně s odbitím půlnoci otevrou, zavane dovnitř poryv zimního větru, ale nikdo v kabaretu to necítí. Tam venku, za bílého dne, jsou to popeláři, žebráci a gangsteři, kteří si sotva vydělají na živobytí. Tady, namačkaní u každého stolu jeden vedle druhého, jsou nepřemožitelní, dokud stále hraje jazz, dokud nezhasnou světla, dokud noc žije dál a dál a dál.

Návštěvník, jenž vešel o půlnoci, se posadí. Sleduje, jak příslušníci Bílých květů rozhazují mince do vzduchu, rozpustilí z pocitu nekonečného nadbytku, a popadají tanečnice oblečené v bílé, jako by byly nevěsty, a ne uprchlice z Moskvy s úsměvy stejně rozpraskanými jako jejich ruce.